

ÇOCUKLAR İÇİN KLASİKLER

HOWARD PYLE

Robin Hood

Remzi Kitabevi

HOWARD PYLE

Robin Hood

Remzi Kitabevi

ROBİN HOOD / Howard Pyle

Orijinal adı: *Robin Hood*

© Türkçe çeviri: Remzi Kitabevi, 2011

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Türkçesi: Erol Erduran

Resimleyen: Oğan Kandemiroğlu

Kapak resmi: Oğan Kandemiroğlu

ISBN 978-975-14-1808-1

CEP BOY BİRİNCİ BASIM: Kasım 2017

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

I

YEŞİLLER ÇETESİ

Ormanın üzerine akşam karanlığı çökmek üzereydi. Batan günün son ışınları ağaçların tepelerini aydınlatıyordu ama, sık ağaçların altındaki keçi yolundan giden küçük asker taburu karanlığa gömülmüştü bile.

Taburun önünde giden koruyucu, yanında at süren, yirmisinde var yok delikanlıya doğru eğilerek: “Sir Quentin,” dedi, “gece iyice bastırmadan ormandan çıkamayacağız gibi geliyor bana.”

Delikanlı: “Bence de öyle,” dedi. “Biraz daha hızlansak mı, ne dersiniz?”

“Hayvanlar çok yorgun. Lady Violette bizim sözümüzü dinleseydi de geceyi Pamwell’de geçirseydik n’olurdu sanki!”

Delikanlı arkalarından gelen arabaya baktı, iç geçirdi. Tam o sırada arabanın perdesi açıldı. Önce beyaz bir eldiven, ardından da sapsarı kıvrıkcık saçların çerçevelediği çocuksu bir yüz belirdi.

Ardından bir ses buyurur gibi yükseldi.

“Quentin!”

Delikanlı atını durdurdu; araba yanına gelinceye kadar bekledi.

“Buyrun, Lady Violette!”

Genç kız dışarı sarktı. Sıkıntıda olduğunu belirten bir sesle: “Yorulдум,” dedi. “Ne bitmek bilmez bir ormanmış bu! Çıkamayacak mıyız buradan yoksa?”

Quentin: “Ne yazık ki öyle!” diye karşılık verdi. “Yolu kısaltmak benim elimde değil. Bu Sherwood Ormanı çok büyüktür, siz de bilirsiniz.”

Genç kız: “Hiçbir şey bildiğim yok!” diye delikanlının sözünü kesti. “Bildiğim tek şey, bana yardımcı olmak zorundasınız. Mademki babam bu görevi size verdi...”

Quentin: “Evet ama, Lady Violette...” diye kekeledi, sözün sonunu getiremedi.

Taburun önünde giden atlı da arabaya doğru sokuldu. O da koruyuculardan biriydi. Quentin gibi soylu değildi ama, Violette’in babası Sir Walter’e uzun yıllardır hizmet ediyordu.

Saçları, bıyıkları ağarmış bu yaşlı koruyucu, kıdemli oluşuna güvendiği için olsa gerek: “Bu saatte buralarda isek, tek suçlu sizsiniz,” deyiverdi. “Pamwell’deki orman korucusunun karısı sizi konuk etmek istemişti...”

Genç kız, gururlu bir tavrıyla: “Siz de, geceyi o vi-

rane kulübede geçirebileceğimi sanıyordunuz, öyle mi?" diye karşılık verdi.

"Başka çareniz yoktu. Ya geceyi o burun kıvrıdığınız kulübede geçirecektiniz, ya da gecenin bu vakti ormanın ortasında kalacaktınız. Sir Quentin ile ben karşı çıktık size. Ama, siz seçiminizi yaptınız. İnşallah pişman olmazsınız!"

Violette, hırsla perdeyi kapatırken: "Canımı sıkıyorsun, Ted!" diye bağırdı. "Bıktım senin bu akıl hocalığından!"

İki adam yeniden taburun önüne geçmek üzere atlarını sürdüler.

Quentin kaygılı bir sesle sordu:

"Gerçekten, ormanın tehlikeli olabileceğine inanıyor musun Ted?"

Ted: "Gece vakti orman her zaman tehlikelidir. Haydutlar için böyle bir soylu arabası bulunmaz bir fırsattır. Korkmuyorsunuz, değil mi?"

Delikanlı: "Kendi adıma korkmuyorum ama, onun için..." dedi. "Biraz daha hızlansak mı, Ted?... Ormandan çıkar çıkmaz atları dinlendiririz."

Yaşlı koruyucunun buna karşılık verecek zamanı olmadı. Bir ıslık sesi üzerine atı şaha kalktı. Bereket Ted çok iyi bir biniciydi. Hemen atını yatıştırdı. Atının ürkmesine yol açan şeyi dehşet içinde fark etti: Uzun, yeşil bir ok yere, atının ayaklarının dibine saplanmış, hâlâ titriyordu.

Dizginlerine asılarak: “Dikkat et, Quentin!” diye fısıldadı.

Delikanlı da oku görmüş, atını durdurmuştu. Tam o sırada ikinci bir ok bu kez onun atının ayaklarının dibine saplandı. Herkes durdu. Arabanın arkasından gelen koruyucular şaşkınlık içindeydiler. Arabanın perdesi açıldı. Genç kızın yüzü görüldü.

“Quentin!”

Delikanlı, yalvaran bir sesle: “Perdeyi açmayın, Lady Violette!” diye bağırdı.

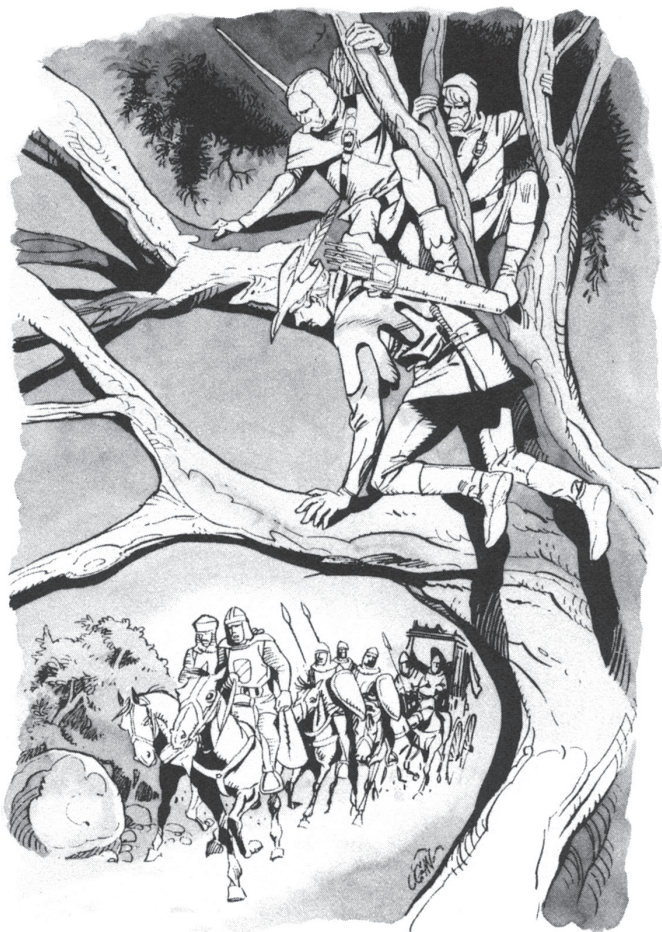
“Buraya gelin dedim size! Aşçı yamakları gibi bağırmaktan başka bir şey bilmez misiniz siz! Gelin dedim, söyleyeceklerim var!”

Oysa, Quentin tehlike anında yerinden ayrılmak niyetinde değildi. İki arada kalmanın kaygısıyla, Ted’e baktı. Lady Violette’e Ted karşılık verdi:

“Saldırıya uğradık, Lady Violette. Şimdi siz bizim sözlerimizi dinleyin, lütfen. Perdenizi kapatın, arabanın içinde kalın!”

Violette boyun eğmek zorunda kaldı. Onlar konuşurlarken, nereden atıldıkları anlaşılmayan birçok ok daha yere saplanmıştı. Ortada ilginç bir durum vardı: Tek bir ok bile kimseye zarar vermemişti. Yalnız, atılan oklar, korkutmak ister gibi, arabanın, koruyucuların çevresinde bir çember oluşturmuştu.

Ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Onlar

da oklarıyla karşılık vermek için hazırlanmışlardı ama, ortada kimseler görünmüyordu. Koruyuculardan biri, Quentin'e: "Ağaçlara mı nişan alacağız, efendim?" diye sordu.

"Bekleyin. Kimdir bu adamlar bilmiyoruz; yalnız, bizi öldürmek istemedikleri belli."

"Haydut olmasınlar?"

Ted: "Böylesine ustalıkla ok atan haydudu nerede gördün sen?" diye söze karıştı. "Bunlar tam anlamıyla usta birer silahşor. Prensın okçularıyla boy ölçüşebilirler. En iyisi, yerimizden kımıldamayalım. Şimdi anlarınız niyetlerini."

Gözlerini ovuşturdu; bir kez daha, dikkatle baktı. Evet, dallar, yapraklar kıpırdıyordu. Az sonra, tepeden tırnağa yeşillere bürünmüş yirmi adam ortaya çıkıverdi. İçlerinden en iri yapılısı, başlığını çıkararak, onlara doğru yürüdü, kibar bir tavırla: "Umarım arabanın içindeki soylu kişiyi korkutmuşşızdır," dedi. "Kötü bir niyetimiz yok. Bize güvenebilirsiniz."

Quentin: "Peki öyleyse, ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Yol kesmek için başvurduğunuz bu yöntem neyin nesi? Önce söyleyin bakayım: Siz kimsiniz? Namuslu insanlar önce kendilerini tanıtırlar."

İri yapılı adam: "Haklısınız, efendim!" diye karşılık verdi. "Küçük Jean derler bana. Boyuma posuma pek uygun düşmüyor bu ad ama, kusur bende

değil. Nedenini arkadaşlarıma sorun. Sağımda duran bu adam Munch. Değirmenci de derler ona. Solumdaki de Alyanak Will.”

“Sizler herhalde birine bağlı olmalısınız. Efendiniz kim?”

“Bizim efendimiz falan yok. Yalnız, içimizde en iyimiz olan bir başımız var.”

“Peki, başınız kim?”

“Karşısına çıktığınız zaman kendisi söylesin kim olduğunu. Biz sizleri onun yanına götürmek için görevlendirildik.”

Ted sabırsızlanmıştı.

“İstediğiniz neyse onu söyleyin de yolumuza gidelim! Gördüğünüz gibi, genç bir bayana eşlik ediyoruz. Bir an önce ormandan çıkmak zorundayız.”

“Aklınızdan çıkarın onu. En iyisi, bizi izlemeniz. Karşı koymaya kalkışmayın sakın. Sizden daha kalabalığız. Üstelik, nasıl ok kullandığımızı da gördünüz.”

Ted ile Quentin bakiştılar. Yaşlı koruyucu çaresizlik belirten bir sesle: “Gidelim,” diye mırıldandı.

Küçük tabur, yeşiller giyinmiş adamların eşliğinde, yola koyuldu. Kısa bir süre için de olsa tehlikenin geçmesi üzerine Quentin arabaya sokuldu.

“Lady Violette!” diye yavaşça seslendi.

Genç kız arabanın perdesini aralayıp sordu:

“Kim bu adamlar?”

“Kim olduklarını anlayamadık ama, size...”

“Sen bana ormandan çıkıp çıkamayacağımızı söyle yeter. Yolumuzun üzerinde bir köy varsa bizi konuk etmelerini isteriz. Uykusuzluktan ölüyorum.”

“Ne yazık ki, Lady Violette... Korkarım...”

Genç kız delikanlının sözünü keserek: “Hep bir şeylerden korkarsınız!” dedi. “Ne oluyor? Elekte sallanır gibiyim bu arabanın içinde.”

“Yoldan ayrıldık da ondan.”

“Ayrıldık mı? Neden?”

Quentin buna karşılık veremedi. Keçi yolunun dar oluşundan dolayı artık atını arabanın yanından süremiyordu.

Bir süre sonra araba da durdu. Küçük Jean, Quentin’in yanına geldi. “Hanımınızın inmesi gerek,” dedi. “Araba burada kalacak.”

“Peki ama...”

“Hanımınız atlardan birine biner. Ata binmekten korkarsa, ben taşıyım onu, isterse... Benim için çok kolay.”

“Kuşkum yok. Ben gene de ata binmesini yeğlerim.” Lady Violette, arabadan inmesi gerektiği söylendiği zaman, avazı çıktığı kadar bağırarak: “Ne demek oluyor bu?” diye sordu. “Kim bu yeşiller giyinmiş adamlar? Bizi tutsak mı ettiler yoksa?”

Küçük Jean: “Siz bizim, tutsağımız değil, konumuzsunuz, efendim!” diye düzeltti. “Korkmanıza gerek yok. Yoksa başkanımız çok kızar.”

Violette gururlu bir tavırla karşılık verdi:

“Başkanınız kimdir bilmiyorum, bilmek de istemem. Yalnız şunu biliniz ki, Sir Norbourg’un kızı kimseden korkmaz.”

Eteklerini toplayarak atın üzerine bindi. Kafilenin yeniden yola koyuldu. Quentin atı, dizginlerinden tutmuş, yedekte götürüyordu.

* * *

Gece karanlığı iyice çökmüştü. Sık yapraklı dalların arasından süzülen ay ışığı belli belirsiz bir aydınlık oluşturunuyordu. Birden, dalların arasından, bir ateşin alevleri görüldü. Neşeli bir çalgı sesi de duyuluyordu.

Küçük Jean: “Geldik,” dedi.

Önlerinde geniş bir alan uzanıyordu. Alanın çeşitli yerlerinde yakılan ateşlerin çevresinde adamlar koşuşturuyordu. Kimileri ateşe kuru dallar atıyor, kimileri de alevlerin üzerinde kızaran etleri çeviriyorlardı. Hoş bir et kokusu yayılmıştı tüm çevreye. Sabahtan beri ağızlarına tek lokma koymamış olan bizim yolcular için bu koku dayanılmazdı.

Bu sırada, topluluktan ayrılan bir adam onlara doğru geldi. Genç bir adamdı bu. Yeşil giysisi vücuduna hokka gibi oturmuştu. Şapkasını çıkarıp

eğilerek selam verince saçlarının kızıl renkli olduğu görüldü.

“Sayın bayan,” dedi. “Fakir barınağımıza hoş geldiniz. Yolunuzu kesmek zorunda kaldığımız için bizi bağışlamanızı dilerim. Bu durumda gece yolunuza devam edemezsiniz. Burada aramızda güvenlikte olacaksınız.”

Genç adam saygıda kusur etmiyordu ama, sesinde ince bir alayın izleri seziliyordu. Violette böyle bir şeye alışık değildi.

“Adınızı öğrenebilir miyim, bayım?” diye sordu.

Genç adam gülümsedi:

“İzin verirsiniz gerçek adımlı söylemeyeyim. Aslan Yürekli Richard, İngiltere tahtındaki yerini yeniden alıncaya kadar adımlı kullanmayacağıma yemin ettim. Herkes gibi siz de bana Robin Hood diyebilirsiniz.”

Genç kız şaşırmıştı:

“Robin Hood mu!” derken, koruyucuları da anlamlı anlamlı bakiştılar.

İngiltere’de yaşayıp da Robin Hood adını duymayan kalmamıştı. Haçlı Seferi’ne giden Aslan Yürekli Richard’ın yokluğunda kral vekili olan kardeşi Jean’in, kendisi gibi bir soylu kişi olan Robin Hood’u sürgüne gönderdiği söylentisi kulaktan kulağa yayılmıştı. Bütün malı mülkü elinden alınan Robin Hood, sürgüne gitmemiş Sherwood Ormanı’na giz-

lenip, kendisi gibi olanları çevresine toplamıştı. Her biri yasadışı ilan edilen bu adamlar zengin yolcuları soyuyor, onlardan aldıklarını yoksullara dağıtıyorlardı.

Genç adam: “Görüyorum ki adım sizi korkuttu!” diye gülümsedi. “Hiç korkunuz olmasın, kadınlara saygıda kusur etmeyiz. Saygıdeğer babanız Sir Walter şu sırada bizim korumamız altında olduğunuzu duymuş olsaydı çok memnun olurdu.”

Violette bu açıklamaya çok şaşırdı:

“Demek babamı tanıyorsunuz?”

“Adını duydum sadece: Kral Richard’a bağlı kaldığını, Prens Jean’ın insanlık dışı tutumunu benimsemediğini biliyorum. Kendisine saygı duymam için bu kadarı yeter. Sayın Lady, izin verin de inmenize yardım edeyim. Azığımızı paylaşma onurunu bizden esirgemezsiniz sanırım.”

Genç kız bir ara duraksadı. Tanımadığı bir adamın davetini kabul etmeye alışık değildi; değildi ama, öylesine acıkmıştı, mis gibi kokan et de öylesine çekiciydi ki “Hayır” diyemedi, atının dizginlerini tutan Quentin’e baktı.

Robin: “Davetim adamlarınız için de geçerli,” diye ekledi. “Hepiniz Şen Çılgınlar’ın arasına hoş geldiniz! Bize öyle derler.”

Violette bu kez gülümsedi, atından indi. Robin

de genç kızın attan inmesine yardım etmek için kolunu uzattı.

Biraz ileride sofra kurulmuştu. Masanın örtüsü yoktu ama, konuklar için birer tabak konmuştu.

Robin, gülümseyerek: “Bağışlayın bizi, Lady Violette,” dedi, “size sadece bir iskemle sunabildik. Ne yazık ki burada koltuğumuz yok.”

Genç kız da onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek, kendisine gösterilen yere oturdu. Bu serüven giderek ilginç olmaya başlamıştı.

Sofranın arkasında ayakta bekleyen adamlar vardı.

Robin: “Hep birlikte yersek bizi bağışlarsınız, değil mi, Lady Violette?” diye sordu. “Aramızda eşitlik ilkesi geçerlidir. Adamlarımı birbirinden ayıran şey sadece cesaretleriyle yetenekleridir.”

Quentin: “Cennette de böyle olacağını söylüyorlar,” dedi.

Robin: “İlk kez meleklerle benzetiliyoruz!” diye karşılık verdi. “Nottingham Polis Müdürü’ne soracak olsaydınız bizi şeytana benzetirdi.”

Alyanak Will: “Onu sosis gibi sarıp atına ters bindirerek Nottingham’a gönderdiğimizden beri bizi hiç bağışlamıyor!” dedi.

Robin: “O kadarla kalsaydık neyse!” diye ekledi. “Ormanda kaçak avlananları yakalatıp idam ettir-

mek istermiş. Biz de, o adamları kurtardık. Bunu da bağışlamıyor.”

Violette: “İyi ama, kaçak avlanmak suç değil mi?” diye sordu.

“Küçük çocukların açlıktan ölmesine göz yummak daha büyük bir suç! Eskiden köylüler alın terlerinin ürünleriyle geçinirlerdi. Şimdi ise askerler bu ürünleri talan ediyorlar. Açlıktan ağlayan çocuklarına yedirecek bir şeyler bulabilmek için avlanan babaları nasıl suçlayabilirsiniz?”

Konuklar sofraya yerleştiler.

Yemeğe başlamadan önce Robin:

“Papazımız nerede?” diye sordu. “Yemeğimize başlamadan önce bizleri kutsaması iyi olur, değil mi, Lady Violette?”

Violette: “Papazınız mı?” diye şaşkınlığını belli etti.

Haydut denebilecek bu adamların arasında papazın ne işi vardı?

Robin sorulara karşılık vermeye hazırlanırken, tombul yanaklı, güler yüzlü, sevimli, şişman bir adam, elinde iki testiyle, ortaya çıkıverdi.

“Beklettim, özür dilerim,” dedi. “Konuklarımız olduğunu duyunca şaraplarımızın en iyisini sunalım istedim.”

Papaz, testileri masanın üzerine koyduktan son-

*“ Robin Hood adını
duymayan kalmamıştı. Kral
vekili olan Jean’in, kendisi
gibi bir soylu kişi olan Robin
Hood’u sürgüne gönderdiği
söylentisi kulaktan kulağa
yayılmıştı. ”*

ISBN 978-975-14-1808-1

9 789751 418081